

yderste for sammen med Socialdemokratiet at forhindre mig deri. Altsaa, er Kalamiteten til Stede, har han i alt Fald en god Samvittighed. Der var neppe heller for ham Anledning til af den Grund at misrekommandere de Spørgsmaal af lokal Betydning, som jeg har tilladt mig at stille til enkelte af de ærede Ministre. Jeg vil gøre ham opmærksom paa, at naar han paastaar, at det ikke var muligt at regulere Niveauoverskæringen ved Ruggaardsvejen, maa det være en Fejltagelse, eftersom Statsbanernes Generaldirektorat i sin Tid har undersøgt Sagen, og det blev meddelt her, at det vilde koste ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. at faa det gennemført. Sagen blev da henvist, indtil Gennemførelsen af Dobbeltsporet var foretagen. Jeg skal ikke dvæle videre derved. Jeg forstod udmærket godt, at da det ærede Medlem var paa Vejen til Canossa, behøvede han et saadant Svinkeærinde til at lade sit mindre gode Lune faa den fornødne Luft. Det kan jo ogsaa være, at det er, fordi min Valgkreds ikke har skønnet tilstrækkelig paa, at den har en saa udmærket Medborger.

Jeg vender mig dernæst til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen). Jeg kan komme meget let derfra, da min Sidemand (Ellinger) saa grundig har tilbagevist de Udtalelser, der fremkom fra den Side. Det er nu ikke, fordi jeg tror, at det hjælper synderligt, thi jeg har set, at hans Blad erklærer, at han til Fuldkommenhed har bevist Rigtigheden af sine Paastande. Nu ere disse saa løse, at der ikke findes den mindste Grund under en eneste af dem, men ikke desto mindre slaas de fast som saa fuldkomne, at der ikke er noget at stille op, og jeg venter heller ikke, at der for mig er synderligt at stille op. Jeg ved, at det Publikum, som belæres fra den Side, er nøjsomt. Men der er et enkelt Punkt, som min ærede Sidemand ikke har faaet med, og som jeg, da jeg har faaet fornøden Meddelelse derom, skal omtale. Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds henviste blandt andre Eksempler til Stiftsskriveren i Roskilde, som den, der skulde have forsøgt et Samarbejde med hans Parti. For det første vil jeg gøre opmærksom paa, at der er ingen, der saa lidt som Socialdemokraterne anerkender det enkelte Medlems Forsøg paa et saadant Arrangement; det er kun Overledelsen, som har Ret dertil. Og naar det skal gælde der, saa bør det maaske ogsaa faa Lov at gælde hos os. Forholdet er

dette, at Etatsraad Hiort-Lorenzen, Stiftsskriver i Roskilde, som har gjort denne Henvendelse, aldrig nogen Sinde har deltaget i noget som helst af det politiske Arbejde der paa Pladsen. Han har ikke en Gang været Medlem af Organisationen, kort sagt, paa ingen Maade foretaget noget som helst, som kunde give ham den allernærmeste Ret til denne Henvendelse. Men hvad mere er, dette er meddelt det ærede Medlems Leder og Fører paa Pladsen, som meddelte vor Organisations Formand, at Stiftsskriveren havde gjort denne Henvendelse. Der er altsaa ikke mere at pille af det Skrog. Maa jeg blot sluttelig sige til det ærede Medlem, at jeg aldrig har benægtet, at vi arbejde sammen, stemme sammen o. s. v. her og paa mange andre Punkter. Det har intet at gøre med den Sag, hvormed Striden har staaet, nemlig om, hvorvidt man gennem en politisk Alliance fra Højres Side vilde gaa med til at fremme det socialdemokratiske Partis Indflydelse, saaledes som Venstre har gjort; og derom kan der aldrig være Tale fra vor Side, paa det Punkt er der kun Kamp.

Jeg vender mig dernæst til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott); det kan jeg ogsaa komme hurtigt fra. Jeg antager, at det har været af Elskværdighed, at han har fundet Anledning til i sit meget vidtspævendende Foredrag at komme tilbage til mig, thi det kan da aldrig være hans Hensigt, at jeg skulde imødegaa det her. Jeg har ikke ventet andet af en Socialdemokrat, end at han skulde være misfornøjet med mig; det er ganske i sin Orden. Jeg antager, at det Foredrag, han holdt, vil nærmest høre hjemme ved Valgkampagnen i Odense, og da jeg tør forudsætte, at det, naar den Tid kommer, vil komme igen nogenlunde ordret, vil jeg ogsaa vente til da med at svare derpaa. Der er dog et enkelt Punkt, jeg bør gøre opmærksom paa, og det er med Hensyn til det Citat, han et Sted er fremkommen med. Jeg kunde ønske, at han, naar han vil citere mig, gør det korrekt, og det har han ikke gjort. Det er med Hensyn til mine Udtalelser i Fjor om Retfærdigheden. Det staaer at læse i Rigsdagstidenden, og naar han vilde citere mig, burde han søge til den.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Jeg er noget forbavset over, at han med en saadan Voldsomhed kastede sig imod mig, thi jeg har jo slet ikke angrebet hverken